

BÚCSUZÁSUL.

Ide s tova négy esztendeje, hogy a Magyar Pædagogiai Társaság megtisztelő bizalmából abban a szerencsében részesültem, hogy mint szerkesztő, e folyóiratot, a társaság működésének organumát, megindíthattam. Ha visszatekintek e lefolyt időszakra, a Magyar Pædagiának eddigi életére, talán minden kérdés nélkül állíthatom, hogy azt a célt, melyet a benyitó programmban eléje tűztem, folyóiratunk megközelítette, részben meg is valósította. A Magyar Pædagogia közös tere volt a pædagogia gyakorlati és elméleti munkásainak, nyílt mezeje a vélemények szabad nyilvánulásának, találkozó helye a tanügy különböző ágaival foglalkozóknak. Kezdetől fogva egyesíteni kívánta azokat, kik nevelésügyünk fejlesztését szívéükön hordják s a pædagogiai tudomány művelésében minden iskola-nemre tekintettel volt. Minden támasztható igénynek egyrészt eszközeink elégtelensége, másrészt a nagy számhoz képest még mindig csekélynek mondható részvétel miatt nem felelhetett ugyan meg, de azt talán mindenki elismeri, hogy tanügyünk kérdéseiben figyelemre méltó, egyben-másban irányadó organummá fejlődött, talán nagyobb mértékben, mint a hogy négy évvel ezelőtt bárki is remélhette volna. Távol van tőlem, hogy e fejlődést a magam érdemének tulajdonítsam. Nagyon jól tudom, mily tényezőknek tartozom hálával, hogy a cél megközelítését előmozdították. Első tényező volt magának a Pædagogiai Társaságnak eleven és nagy érdeklődést keltő működése; a második azoknak a munkatársaknak lelkes támogatása, kik szerény anyagi viszonyaink mellett is hű harcosai voltak ügyünknek. Most, hogy Ő Felsőge legfelsőbb elhatározása következtében működésem köre és helye megváltozván, bár nehéz szívvel, a Magyar Pædagogia szerkesztésének kedves gondjától is megválok: nem tehetem, hogy e hű munkatársaknak szívem mélyéből leg-

őszintébb, legmelegebb köszönetemet ki ne fejezzem. S e köszönetemmel egy időben kérve-kérem őket, maradjanak ezentúl is lankadatlan harczosai ügyünknek; részemről is szentül ígérem, hogy a közkatonák sorában más helyen és más viszonyok között is megőrzöm e folyóirat iránt kegyeletes érdeklődésemet és fentartom munkájában való részvételemet. A válásnak nehéz per-czeiben vigasztal annak tudata, hogy a társaság, óhajtasommal egyezőleg oly férfiúra bizta ez organumát, kinek munkaszeretete, szakismeretei és lelkiismeretessége a legteljesebb biztosítéka annak, hogy e folyóirat a kívánatos haladás útján lankadatlan erővel fog előre törni, hogy azzá legyen, a mivé lennie kell, a magyar pædagogiai tudomány s a magyar tanügy legilletékesebb irányítójává.

Indúlj növésnek, kedves csemeténk, s míg gyökereid az első ezerév talajában annak hagyományaitól erősödnek, addig törzsököd és koronád a másik ezredév napfényében fejlődjék s ágaid gazdag termését élvezze mindenki, a ki a művelt Európa színerén hazánkat magynak és dicsőnek óhajtja.

Dr. CSENGERI JÁNOS.

BEKÖSZÖNTŐ.

A Magyar Pædagogiai Társaság bizalma engem keresett föl azzal a megtisztelő megbizással, hogy folyóiratának szerkesztését a leköszönt szerkesztő után átvegyem.

Érzem, mire kötelez e bizalom. Tudom, mily előkelő tudományos társaság tüntetett ki velem. Tudom, hogy a társaság hívó szózata hazánk legelső pædagogiai lapjának élére állít, melynek feladata a tudományos pædagogia elvi magaslatairól eszméket közvetíteni, munkáságot kelteni és irányt adni. Jól ismerem helyzetem nehézségeit, midőn egy kitűnő szerkesztő után, ki a folyóiratot megalapította és magas színvonalra emelte, az eddig elért színvonalat nemcsak fenn kell tartanom, hanem a követelmények fokozódásával és az eszközök gyarapodásával arányban, a jól megvetett alapon a lap fejlesztését is tovább folytatnom. S ismervén gyöngeségemet, minden lelkesedésem mellett is, melylyel az oktatásügy érdekében minden küzdelémre kész vagyok, nem vállalkozhattam volna e díszes, de nehéz feladatra, ha a társaság irányadó férfiai és a pædagogiai tudomány több kitűnősége, el nem halmoztak volna biztosításaikkal hathatós támogatásuk és szives közreműködésök felől. Nagy meg-